

Δέκατος Τρίτος Άθλος

Τους Δώδεκα μυθικούς άθλους του Ηρακλή, πολλοί και αμέτρητοι, επιδίωξαν να τους κάνουν Δέκα Τρεις, ο καθένας για την «βασιλεία» του και για τα συμφέροντά του.

Έτσι και για τους λόγους αυτούς, σε όλες τις εποχές και καταστάσεις, εμφανίζονται επί γης νέοι «Ηρακλείς», που το μοναδικό «ρόπαλό» τους είναι πάντα η αρπακτική δολιότητα και τίποτε άλλο, αφού ο άνθρωπος και από την φύση του είναι το αγριότερο και αρπακτικότερο θηρίο, με πνευματική ικανότητά του όμως να κρύβει πίσω από προσωπεία, μάσκες και άλλες εφευρέσεις του, τα θηριώδη ένστικτά του, που αποκαλύπτει στον όποιο και κάθε «άθλο» του.

Στα «Αποσπάσματα» των Ορφικών Επών αναφέρονται οι αλήθειες αυτές με παραπομπή στην μακρινή ανθρώπινη εξέλιξη, κατά την οποία «*υπήρξε εποχή που ο καθένας είχε στα χέρια του το δίκαιο και οι άνθρωποι έτρωγαν ο ένας τον άλλον, επειδή δεν υπήρχαν νόμοι και δικαιοσύνη*» («Μηδενός γαρ επιστατούντος νόμου, έκαστος εν χερσί το δίκαιον είχε, και ως ιχθύσι και θηρσί επιτέτραπται έσθειν αλλήλους, επεί ου δίκη έστι μετ' αυτοίς»).

Μετέπειτα υπήρξαν άνθρωποι «νόμοι και δικαιοσύνη», μορφής «ιστών αράχνης», δηλαδή ικανών να πιάνουν «μύγες και κουνούπια» αλλά να καταξεσχίζονται από τα κάθε είδους «θηρία», αγριότερο των οποίων είναι ο άνθρωπος. Αυτά σημαίνουν στην πράξη ότι ο άνθρωπος κάνει τους νόμους και ο ίδιος τους καταπατεί.

Έτσι και πάλι το «μεγάλο ψάρι τρώγει το μικρό», αλλά τώρα «δεν έχει ο καθένας το δίκαιο στο χέρι του» όπως είχε στις αρχικές μορφές και σχέσεις των πρωτανθρώπων. Τώρα και με τις συνεχείς «νέες τάξεις των πραγμάτων» και δηλαδή «Δέκατων Τρίτων Άθλων και Θαυμάτων», έχουν το δίκαιο λίγοι μόνον και ανάλογα με την πονηριά, ψεύδος και απάτη τους, χωρίς να είναι κατ' ανάγκη και οι ισχυρότεροι, σωματικά ή υλικά, αλλά μόνον...αρπακτικά, υπό άπειρες και ασύλληπτες ονομασίες, μάσκες και εφευρέσεις.

Κάποια ερμηνεία και περιγραφή των αιώνιων «παντοκλεπτών και αθλοποιών» έδωσε ποιητικά και πριν από 850 περίπου χρόνια (12^{ος} αιώνας) ο «μαρτυριάρης και πολυλογάς» Ιωάννης Τζέτζης, «ακραιφνης Έλληνας», όπως αυτοχαρακτηρίζεται στα έργα του, από την «Κωνσταντίνου Πόλη» (Κωνσταντινούπολη), που έζησε και λίγα χρόνια στην εδω Βέροια και περί το 1135. Ενοχλήθηκαν όμως τόσο πολύ οι «θιγόμενοι», από τότε και μέχρι τώρα, ώστε άλλοι αλλοίωσαν τις γραφές του, άλλοι τις έκρυψαν και τις έθαψαν μαζί με τον ίδιο και άλλοι, όλως ιδιαίτερα και για τους δικούς τους λόγους, τον τιμούν και τον δοξάζουν.

Στα συνοπτικά ποιήματά του, που αποδίδουν τμήματα τού κυρίως έργου του με τίτλο «Βιβλίο Ιστορικής δια στίχων πολιτικών, άλφα δε καλουμένης», αποδίδει τον «Τρισκαιδέκατο Άθλο» ως εξής:

*«Ελθέ και συ, ω πάγκλεπτε, τη Πόλει Κωνσταντίνου,
Άγιος γενησόμενος, ώσπερ οι άλλοι κλέπται,
Άθλος δε τρισκαιδέκατος των Ηρακλέους δώδεκα».*

Επομένως και αποδεδειγμένα, σε όλες τις εποχές και καταστάσεις επί γης, κυκλοφορούν και επικρατούν οι «πάγκλεπτοι» γυρολόγοι, με εφευρετικές μάσκες και προσωπεία, που δια της συνεχώς εναλλασσόμενης και μεταβαλλόμενης νέας επί νέας «τάξεως πραγμάτων» επιχειρούν, τον ουδέποτε μεταξύ τους πραγματοποιούμενο, «Δέκατο Τρίτο Άθλο».

Αυτά τα βλέπουμε, πολύ καλά σήμερα και τώρα, με το γερό και βαθύ «ανακάτεμα της τράπουλας» από την «αποχώρηση», των Άγγλων «Αρχιπαζαρτζήδων», εκ της και πάλι «Αγίας Γερμανο-Ευρωπαϊκής Αυτοκρατορίας», γνωστής και ως «Ένωσης Ασυνένωτων».

Πολύ περισσότερα όμως είδαμε και βλέπουμε από τον «μέγα θρήνο και κλάμα» των ενοχληθέντων από την αλλαγή του Πλανητάρχη και πριν ακόμη ασκήσει τα καθήκοντά του ο «ξανθός» αντί του «μελαχρινού».

Στην συνέχεια και όπως πάντα συμβαίνει, «εσωτερικές ανακατανομές ροής πακτωλών» ακολουθούν στον «στενό κύκλο του συστήματος», ενώ οι «ευρύτερου κύκλου και εκτός συστήματος» επί γης, πάντα «ανακουφίζονται» από το βάρος του πορτοφολιού τους. Πάντα ο «Μανωλιός βάζει τα ρούχα του αλλιώς»!

Αυτό είναι και το μόνο σίγουρο. Όλα τα άλλα είναι θέμα «ευφυσής τρέλας» που δημιουργεί ο ουδέποτε επιτυγχανόμενος «Δέκατος Τρίτος Άθλος». Χορταίνει μήπως ο κάθε Αχόρταγος;

Η τεχνική της Αποχώρησης και της Αυτοπροστασίας

Μία καλώς ενδεικτική τεχνική επιβίωσης, δια της Αυτοπροστασίας, στα δικά μας καθημερινά και μόνιμα «παντοκλεπτικά» συστήματα της ομαδοποιήσεως πολλών προς «διαχείρισή» τους από έναν και «ρυθμιστή» τους, περιγράφει και αποδίδει άριστα, πρόσφατη επιστολή του πολυδύναμου Μελισσοκομικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης προς το αρμόδιο Υπουργείο στην Αθήνα.

Με την ίδια επιστολή, που δημοσιεύεται ολόκληρη στο τεύχος Ιανουαρίου 2017 του έγκυρου και σοβαρού περιοδικού «Μελισσοκομική Επιθεώρηση», αναγγέλλεται η αναγκαστική και για λόγους επιβίωσης αποχώρηση τού Συλλόγου της Θεσσαλονίκης από την «αθηναϊκή» Ομοσπονδία Μελισσοκομικών Συλλόγων Ελλάδας-ΟΜΣΕ και ζητείται απευθείας και άμεση επικοινωνία Υπουργείου και Συλλόγου για την επίλυση χρόνιων αιτημάτων και προβλημάτων του επαγγελματικού κλάδου, που ζητούν και άλλοι δέκα έξι (16) Μελισσοκομικοί Σύλλογοι.

Είναι άριστη και σωτήρια η ενέργεια του Μελισσοκομικού Συλλόγου της Θεσσαλονίκης και μπορούμε να το βεβαιώσουμε αυτό από την εμπειρία μας. Θυμίζει την προ εικοσιπενταετίας αναγκαστική, αλλά σωτήρια, αποχώρηση δύο ασφαλιστικών Επιχειρήσεων της Θεσσαλονίκης και ιδρυτικών μελών της Ένωσης Ασφαλιστών Βορείου Ελλάδος(Ε.Α.Β.Ε) από την -δήθεν υποχρεωτικής εγγραφής-«Ένωση Ασφαλιστικών Εταιριών Ελλάδος»(Ε.Α.Ε.Ε) στην Αθήνα μόνον.

Με την αυτοσωτήρια ενέργεια και πράξη τους αυτή οι δύο Ασφαλιστικές Επιχειρήσεις της Θεσσαλονίκης, καθαρά ελληνικών και ιδιωτικών συμφερόντων, έπαυσαν να δίνουν οικονομικό και ανταγωνιστικό «σχοινί» στους μεγαλόσχημους και αυτόβουλους «κατόχους της Ελλάδας» για να τις «κρεμάσουν» ευχερέστερα, όπως μόνιμα αλληλοδένονται και αυτοκτονούν με αυτοεκπονητικές υπερπροσφορές του τύπου «δωρεάν ασφάλιση και ένα πιάτο μακαρονάδα από πάνω», προς «ευφρείς» καταναλωτές! Έτσι καταστρέφουν έναν Παγκόσμιο Οικονομικο-Κοινωνικό Θεσμό αιώνων, ελληνομακεδονικής αρχικής ιδέας και εφαρμογής μάλιστα και συμπαρασύρουν στην καταστροφή επαγγελματικές τάξεις απασχολούμενων για την επιτόπια επιβίωσή τους, δικαιούχους αποζημίωσης και γενικά το κοινωνικό σύνολο ενός πλήρως διαβρωμένου Κράτους, όπου «έκαστος το δίκαιο (της αρπαχτής του) εν χερσί έχει» και όπου οι Αχόρταγοι Δανειστές του «τρίβουν τα χέρια και ακονίζουν τα μαχαίρια» της...Αγιοσύνης τους!

Αυτήν την ουσιώδη γνώση και αντίληψη οφείλουν να έχουν ως μέσο και τρόπο Αυτοπροστασίας τους όσοι αφελείς και απονήρευτοι πιστεύουν ακόμη ότι θα τους βοηθήσουν δωρεάν «άλλοι και από αλλού», έξω και πέρα από τα δικά τους χέρια, με όσα έχουν στα χέρια τους και όχι στα χέρια άλλων και αλλού.

Τα θύματα και οι θύτες δημιουργούνται πάντοτε από έλλειψη Αυτοπροστασίας και ειδικότερα άγνοιας του κινδύνου, που είναι και λέγονται «τεχνική τρόπου ζωής», μη διδασκόμενη αλλά αποκτώμενη από τα παθήματα και τα μαθήματα κάθε εποχής, τόπου και καταστάσεων, που συνεχώς μεταβάλλονται και συνεχώς φαίνονται ως «άλλα αντ' άλλων».

Αυτό το διαπίστωσε και το απέδωσε ποιητικά πάλι ο Τζέτζης του 12^{ου} αιώνα και ως εξής:

«Ουχ' ως εχόντων των κλεπτών αθάνατον ουσίαν, αλλ' ως αεί αλλοίων τε και άλλων φαινομένων».

Επομένως δεν είναι σημερινά εφευρήματα και τεχνικές των τώρα ή των προηγηθέντων «ψευτών και κλεφτών», που εναλλάσσονται μεταξύ τους, όπως λέγουν και οι Πολιτικοί μας, αλληλοχαρακτηριζόμενοι. Είναι παμπάλαιο σύστημα και τεχνική που ο κάθε πρόσκαιρα «κρατών επί Κρατών» (επικρατών) απλά «ανακατεύει την σημαδεμένη τράπουλα» για το βόλεμα αυτού και των, περί αυτόν, την «ουσίαν» στοχευόντων, γνωστών και ως «περι-ούσιων».

Αυτή είναι η μη «αθάνατη ουσία» επί όλων των πραγμάτων και θαυμάτων, οπότε είμαστε υποχρεωμένοι και εξαναγκασμένοι να μάθουμε να ζούμε με την αιώνια πραγματικότητα των «άλλων αντ' άλλων» στην καθημερινότητά μας.

Τρόποι και Τεχνικές Αυτοπροστασίας, του καθενός χωριστά και των πολλών συνολικά, υπάρχουν και εφευρίσκονται, πολλοί και ειδικοί, κατά περίπτωση και εποχή, διδασκόμενοι όμως στην Ελλάδα μόνον από την Θεσσαλονίκη, επειδή η θέση και τα συμφέροντα «άλλων και αλλού» και γενικά των «άλλων αντ' άλλων», καθόρισαν την τύχη και την μοίρα της να είναι μόνιμα «αρμεγόμενη» και ποτέ «αρμέγουσα», άλλοτε ως δήθεν «Συμβασιλεύουσα» ή «Συνσουλτανεύουσα» κ.λπ. και άλλοτε ως δήθεν «Συμπρωτεύουσα» ή και προσφάτως «Συν-Γραφειο-Πρωθυπουργεύουσα»!

Τέτοια και τόσα «Προνόμια και Εξουσίες» δεν είχε και δεν θα έχει ποτέ άλλη πόλη και περιοχή της στην Ελλάδα και οπουδήποτε της γης.

Εξ αυτών και δι' αυτών, των μοναδικών «προνομίων», όσοι τα έζησαν και τα γνώρισαν στην πράξη και με το κόστος τους, αποχώρησαν έμπρακτα από το σύστημα και τον χώρο των «άλλων αντ' άλλων», αυτοπροστατευόμενοι και επιβιώνοντες σε χώρους και δραστηριότητες της Θεσσαλονίκης και ευρύτερης περιοχής της, όπου δεν «πετρώνουν τα αλάτια» και ούτε «παγώνουν τα θαλασσινά νερά» με το πρώτο χιονάκι και την πρώτη παγωνιά.

Μπορούν και γνωρίζουν να Αυτοπροστατεύονται από μόνοι τους και δια των ιδίων χεριών τους, χωρίς να έχουν ανάγκη κανενός άλλου και από αλλού, «Προστάτη και Σωτήρα» του εαυτού του.

Και όλα αυτά συμβαίνουν επειδή η Θεσσαλονίκη έναντι της Αθήνας, έχει ακριβώς την θέση που έχει η Αθήνα έναντι των ξένων και αλλού, με αποτέλεσμα να έχει η Θεσσαλονίκη δύο επιπέδων ποικίλους «Προστάτες και Σωτήρες» της, οπότε αναγκαστικά μαθαίνει και διδάσκει καλύτερα την Αυτοπροστασία, που συμφεροντολογικά «αγνοούν» εκείνοι που υποδύονται, άγνοια και του αλάνθαστου ρητού «ο συ μισείς, ετέρω μη ποιήσεις». Κατανοητό το «Μήνυμα»;

Βιβλιοκρισία

Έπεσε Μαχόμενος.....

Ένα βιβλίο σταθμός στη ζωή του συγγραφέα, που πρέπει να γίνει σταθμός και στη ζωή όλων των Ελλήνων. Μέσα από τα αθώα μάτια ενός παιδιού, ξεδιπλώνεται όλο το δράμα του Ανταρτοπολέμου. Η μάχη της Βλάστης τον Νοέμβριο του 1948, μένει ανεξίτηλη στις θύμησες ενός εννιάχρονου τότε αγοριού και φανερώνει την αλήθεια του εμφυλίου σπαραγμού. Μια αλήθεια, για την οποία θα έπρεπε ο κάθε Έλληνας να ντρέπεται. Όχι μόνο για την αυτοκαταστροφή του αλλά κυρίως για το ξεπούλημα της δύστηνης Ελλάδας.

Περιγράφονται μάχες, τακτικές, σχέδια εξόντωσης των Ελλήνων, σχέδια αφανισμού του ελληνικού στοιχείου, τόσο από ξένες δυνάμεις όσο και από τους ίδιους τους Έλληνες.

Καταγράφονται αλήθειες για τους Αντάρτες, για τον Ελληνικό Στρατό, για ξένα συμφέροντα, για συμφέροντα συμμάχων και δήθεν “φίλων και εταίρων”.

Δίνονται απαντήσεις σε καυτά ερωτήματα, που ταλανίζουν μέχρι και σήμερα τον κάθε σκεπτόμενο και νοήμονα Έλληνα. **Γίνονται** συγκρίσεις μεταξύ των πολιτικών και οικονομικών πραγμάτων του τότε και του τώρα.

Πληροφορούμαστε τον πραγματικό λόγο που έγινε ο πόλεμος της ντροπής και **κατανοούμε** για ποιο λόγο ο Έλληνας σκότωνε Έλληνα, ποιοι δημιούργησαν τον Ανταρτοπόλεμο, ποιους συνέφερε, ποιοι τον πίστεψαν, ποιοι τον διεκπεραίωσαν πειθήνια, ποιοι έπεσαν μαχόμενοι και ποιοι τελικά ωφελήθηκαν αλλά και πλούτισαν σε βάρος άλλων.

Φανερώνεται περίτρανα ο ρόλος της κάθε Ελληνικής Κυβέρνησης και των ξένων δυνάμεων.

Ξεδιπλώνονται “ρόλοι” προσώπων, ομάδων και κρατών, που κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί και οι οποίοι μέχρι σήμερα φυλάσσονται κρυμμένοι, από αυτούς που τους “υποδύθηκαν”.

Η βαθιά ουσία του ασυνήθους αυτού πονήματος, είναι τα προσωπικά συμπεράσματα του συγγραφέα, που στεναχωρούν - ή τουλάχιστον θα έπρεπε να στεναχωρούν - τον κάθε Έλληνα, μόνο και μόνο επειδή είναι αληθινά. Και πράγματι, τι κρίμα για το ελληνικό Έθνος να βλέπει εκ νέου την ιστορία να επαναλαμβάνεται. Τι κρίμα να γίνεται ακόμα και σήμερα η Ελλάδα πιόνι στην σκακιέρα της Ευρώπης αλλά και Παγκοσμίως. Τι δυστυχία να παίζονται στις πλάτες μας συμφέροντα οικονομικά, πολιτικά, εξουσιαστικά. Τι κατάντια, εν έτει 2017 και εν μέσω οικονομικής και κοινωνικής καταστροφής, να μην αντιλαμβανόμαστε, ως Έλληνες, τα εις βάρος μας παιχνίδια που παίζουν όλοι αυτοί, που ήθελαν και θέλουν, να αφανίσουν τον ελληνισμό και τότε και τώρα. Μήπως τελικά άλλαξε μόνο ο τρόπος του παιχνιδιού και οι παίκτες παραμένουν οι ίδιοι; Για ποιό λόγο οι Έλληνες μένουν άπραγοι; Ποια η σχέση της μάχης της Βλάστης με την παρούσα οικονομική μάχη που υφιστάμεθα με απάθεια και χωρίς να μαχόμαστε λυσιτελώς;

Αυτά και άλλα πολλά είναι μερικά από τα ερωτήματα που βρίσκουν απάντηση στο βιβλίο “Έπεσε Μαχόμενος” του Μελά Κ. Γιαννιώτη. Ιστορικές πηγές, γραπτές και άγραφες, τυπικές και άτυπες, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα αλλά και πρόσφατες φωτογραφίες περιοχών και τοπωνυμιών, ενισχύουν την Αλήθεια των γραφομένων. Πρόκειται για μια κατάθεση ψυχής του συγγραφέα, με αφετηρία τις μάχες του Ανταρτοπολέμου στην Μακεδονία και ιδιαίτερα στην περιοχή της Βλάστης. Οι προεκτάσεις δε των βαθύτερων νοημάτων φτάνουν μέχρι το σήμερα.

Η όλως σημαντική ιδιαιτερότητα του βιβλίου έγκειται σε ένα ουσιαστικό και άμεσο δίλημμα. Και αν ακόμα μέσα από τις σελίδες του, φαίνεται καθαρά ότι, συγκεκριμένοι και κατανομαζόμενοι, θέλουν τους Έλληνες αδρανείς-υποτελείς, μοιρολάτρες με σκυμμένο κεφάλι, οι ίδιες σελίδες μας αναγκάζουν να σκεφτούμε το πολύ ουσιαστικό: **ΝΑ ΠΕΣΟΥΜΕ ΤΕΛΙΚΑ ΜΗ ΜΑΧΟΜΕΝΟΙ ή ΝΑ ΣΗΚΩΘΟΥΜΕ ΜΑΧΟΜΕΝΟΙ;**

Οι απαντήσεις και οι τρόποι αναφέρονται και αυτοί στο ίδιο σπάνιο πόνημα.

Ένα βιβλίο ντοκουμέντο, που αφορά κάθε σκεπτόμενο Έλληνα. Ένα βιβλίο, που πρέπει να κοσμή κάθε Ελληνική βιβλιοθήκη. Γιατί η Αλήθεια πρέπει να λέγεται και να καταγράφεται, χωρίς ενδοιασμούς και μισόλογα. Κι όποιος γνωρίζει την Αλήθεια, πορεύεται μαζί της, σκέπτεται μαζί της, κατανοεί πραγματικά και αποφασίζει σωστά για την πορεία της ζωής του.

Για μία ακόμη φορά ο συγγραφέας σειράς άλλων βιβλίων του και Ιδρυτής-Πρόεδρος του Ομίλου Επιχειρήσεων «**INTERΣΑΛΟΝΙΚΑ**» Μελάς Κ. Γιαννιώτης, διασώζει και διδάσκει τα καλά και χρήσιμα, για τον τόπο και την πατρίδα Ελλάδα. Διδασκόμαστε και τον ευχαριστούμε ειλικρινά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΛΒΑΖΑΝΗΣ
Δικηγόρος-Θεσσαλονίκη
Τηλ.2310492264